

950 - 1000

PARAULES

Aportació contada d'E

-Hola Paula, sóc Jordi. Com estàs?

Feia mesos que esperava la telefonada i ara no sabia què contestar. El cel se li va fer fosc i un calfred li va recórrer l'espina. En tots aquests mesos havia crescut, el patiment l'havia feta créixer tot d'una. Ja no era l'adolescent insegura i turmentada que anava i venia de Sant Feliu a València per poder estar amb el seu noi. Havia crescut, efectivament. Primer, els patiments pel menjar i per l'aspecte; després pels dubtes, milers de dubtes que l'assaltaven sobre les relacions amb ell i amb la insistència de Sergi, un company que no es cansava d'anar-li al darrere. Finalment l'eclosió de la crisi: que si no t'importe, que no vens a veure'm a Sant Feliu, que sempre he d'anar jo. L'aire costava d'entrar i eixir dels pulmons i la veu se li entretallava.

-Jordi...quina sorpresa...quant de temps que esperava la teua telefonada...- La veu se li resistia contra voluntat. Havia desitjat tant aquest moment, que no podia refer-se de l'impacte. De segur que la telefonada havia vingut de la trobada entre les seues mares. Eren de la mateixa colla, i a pesar de la distància, es veien de tant en tant. La mare de Paula s'implicava molt en les seues aventures i en les relacions personals i ella la utilitzava com a confident i també com a agent a favor dels seus interessos. Què haguera sigut d'ella, si la mare no li haguera donat suport en la intervenció d'estètica, front al pare. No podia preveure en què haguera quedat el seu pols amb el pare que s'oposava frontalment a l'operació i quines conseqüències haguera tingut la seua fugida de casa. El pare no comprenia el perquè de l'exigència de remodelar-se el nas, si tota la seua branca familiar havia conviscut amb un nas ciranenc, i aquest no havia interferit en la seua projecció social, en el seu èxit laboral, ni en l'estabilitat sentimental o en l'equilibri emocional de cadascú, perquè la seua filla, s'obsessionava pel seu nas i plorava d'infelicitat, alhora que s'autolesionava de forma tan perillosa.

-Sí, mira, vaig perdre el telèfon i no t'he pogut cridar abans. –Ella el deixava parlar mentre pensava que també tenia telèfon fix.- Què fas, estàs estudiant?- Els comentaris naturals entre qui fa temps que no es parlen. Sabia que el que havia passat creava una distància que els separava com un riu infranquejable; tot i això volia gaudir del moment. Li va contar que estava treballant moltíssim –ell ja ho sabia, que era una perfeccionista-, que a la facultat estaven en lluita i que, qui ho anava a dir, ella, que es considerava tan tímida, estava agafant la batuta en les assemblees contra les veus conformistes, que a pesar que necessitaven les beques per a prosseguir estudiant, no volien pactar l'aprobat general a canvi de fer un munt de treballs a casa per compensar la vaga d'assistències i d'exàmens. Li explicava com eren d'injustes les retallades, com perjudicava les expectatives de les persones amb menys ingressos. Li donava detalls que ell no demanava i quan se n'adonà es va callar.

-I com vas tu?

-Bé, estudiant, que vull acabar en juny. M'agradaria matricular-me d'enologia, que és una especialitat de segon cicle que suprimiran per falta d'alumnes. Però si no ho aprobe tot no podré fer-la.

-I d'amors, com vas?

Una vacil·lació i un recelós “estic amb Laura, la germana de Lluís. Tu la coneixes”.

-Ah, sí. Però ara no la recorde exactament. I la resta del grup, com estan?

–El pensament la feu retrocedir en el temps. Buscava en la seua memòria qui era Laura. Devia ser una mica més gran. Pensà que havia passat de ser protector a ser protegit. Jordi, per ella, s'havia fet gran, la mimava, la sostenia, l'estimava com a una nina fràgil, que està a punt de trencar-se del tot. Ell li havia donat suport, l'havia tapada, quan pares i mares sospitaven que allò no portava bon camí, que la seua primesa era alarmant. Aleshores ell replicava que sí que menjava, -eixe no era el

problema, menjar, menjava, però el que passava després, ni ell ho sabia.
–M’has perdonat, Jordi?

-Sí, clar que t’he perdonat! –A què es referia? als dubtes en la seua relació, o a l’aventura que havia tingut amb en Sergi a la fi, abans de deixar-ho, o a la paciència amb què enfrontava les seues visites, amb molta il·lusió, però amb unes migranyes que la bloquejaven i la feien recloure’s a l’habitació contra les expectatives que tots dos tenien a cada visita, o a la tristesa que arrossegava sense saber com treure-se-la de damunt i que li venia d’un nas que no encaixava...

-M’has ajudat molt, m’has estimat molt i t’estaré eternament agraïda. T’estime i no vull renunciar a tu, és molt dur no poder comptar amb tu com abans i ho trobe terriblement injust. Per això necessite que em perdone, perquè et necessite com a amic, a això no vull renunciar. En la vida hem d’estar lluitant contínuament per allò que volem, no devem rendir-nos. Vull veure’t i xarrar amb tu, hores i hores, tinc tantes coses a dir-te, vull contar-te tots aquests mesos, tinc tantes ganes de parlar i de veure’t. Calles, Jordi.- Ell guardava silenci, li sorprenia la petició i també li sorprenia la fermesa i la insistència.

-Calle, Paula perquè això no es tan fàcil com tu voldries. Està Laura, i no li farà gràcia. No m’agradaria que s’enfadàs. I després de tot, t’estime i també m’agradaria veure’t, però tal i com estan les coses, millor serà que no ens vegem.

A l’altra banda del telèfon costà uns instants de reprendre la conversa. Tenia una força interior que no podia domar, que li feia prendre decisions que aquells que tenia al voltant no comprenien. –Em farà patir, això, Jordi.-Va encertar de dir.